

Ф'

Еlegantната храна му хареса, но салонът беше прекалено пищен за неговия вкус.

Твърде много злато. Въпреки това се чувстваше в свои води в двореца.

Горски не беше от важните гости на приема. Всъщност той не се и впечатляваше от „важни хора“ – сред тях рядко имаше някой, с когото наистина да е интересно да поговориш. Не се опитваше да се хареса на никого специално, а просто беше естествен, което в подобна среда много често е изключение.

Птичийт поглед на шейха бързо забеляза небрежния финес и неполираната класа на Горски. Домакинът се осведоми от коя държава идва гостът и, като разбра, сякаш се учуди, че от България може да е произлязло нещо добро.

- О, да – чувал съм – се обърна той към него – и там имате много хора, които през вековете са приели исляма. Нали?

- Точно така – каза Горски, – но за съжаление много от тях едва ли са знаели какво точно правят.

Изведнъж останалите разговори около масата замлъкнаха и всички впериха очи в Горски. Шейхът присви зеници.

- Какво имате предвид, млади господине?

- Имам предвид, Ваше Височество – започна Горски без недоловимо запъване в гласа, – че, доколкото знам, арабският оригинал на Корана има забележителни превъзходства пред преводите на всички останали езици, а Вашите учени често казват как извън оригинала Коран няма.

Шейхът за секунда замръзна, после се усмихна сладко и каза:

- Да. Вие европейците сте наистина много музикални хора. Знаете какво е музика за ушите.

После извади едната си ръка от дългия ръкав, сложи върху нея другата и изигра жест на ръкопляскане. Всички гости изръкопляскаха на Горски. Някои се усмихнаха наполовина.

- Елате, елате да Ви покажа гледката от терасата – се обърна шейхът към Горски.

Там той постави бащински ръка върху рамото му и каза:

- Ето това там са конюшните, имам прекрасни коне, вляво пък е халето с автомобилите, всякакви марки, в далечината виждаш ли пистата? Зад нея са хангарите със самолетите. Избери си нещо. Твое е. Достави ми истинско удоволствие. Нали?

- Но, Ваше Височество – поканата да бъда на приема Ви е достатъчно удоволствие за мен.

- Хайде, хайде, без скромности. Каквото и да си пожелаеш – ще бъде твое. Не можеш да ми противоречиш!

„Онази арабска любезност, на която трябва да се отказва, това ли е? Не можеш да си тръгнеш от приема на шейха със самолета му! И все пак тонът му...така категоричен. Мисли, мисли! Харесва ти тази държава, не искаш да се връщаш в предишния ужасен работен ритъм. Искаш почивка, искаш промяна. Не кола, не кон. Рискувай. Бързо!”

- Искам най-добрия учител по арабски. И време. Искам да науча езика Ви, Ваше височество.

- О! – зениците на шейха проблеснаха от изненада и доволство – Млади момко, ти ще имаш много повече от това. Нали? Толкова рядко ме изненадват вече. Поздравления. Ела, ела да те представя на едни роднини.